

Władysław Miciek ps. „Młot”, „Mazepa”, „Wojewoda” (ur. 23 maja 1912 r. w Brzostku, zm. 6 sierpnia 1944 r. w Warszawie) – uczestnik kampanii wrześniowej i walk we Francji, Cichociemny, Powstaniec Warszawski. Kawaler Orderu Virtuti Militari.

Władysław Miciek był synem Józefa i Zofii z Płaziaków. Maturę zdał w Gimnazjum Państwowym w Jaśle. W 1933 r. ukończył Państwową Szkołę Ogrodniczą w Białej. Zasadniczą służbę wojskową odbywał w 4 pułku Strzelców Podhalańskich. Po ukończeniu w 1937 r. szkoleń dla oficerów rezerwy otrzymał awans do stopnia porucznika rezerwy piechoty.

Uczestniczył w walkach we wrześniu 1939 r., dostał się do niewoli niemieckiej, lecz zbiegł na Węgry. Po krótkim internowaniu przedostał się do Francji, gdzie został wcielony do 3 Dywizji Piechoty. Po ewakuacji do Wielkiej Brytanii zgłosił chęć powrotu do kraju, do walki w konspiracji. 24 sierpnia 1942 r. został zaprzysiężony jako Cichociemny.

Został zrzucony do kraju w nocy z 25 na 26 stycznia 1943 r. Działał w Kedywie Podokręgu AK Rzeszów. Brał udział w szeregu akcji dywersyjno-sabotażowych. 1 listopada 1943 r. mianowano go oficerem dywersji Inspektoratu AK Rzeszów. W lipcu 1944 r. wyjechał do Warszawy, gdzie zastał go wybuch Powstania. Uczestniczył w walkach, poległ 6 sierpnia 1944 r. na ulicy Elektoralnej. Pośmiertnie został odznaczony Krzyżem Srebrnym Orderu Virtuti Militari.